

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa D. W.
przeciwko Zespołowi [...] w O.
o nagrodę jubileuszową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku
z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt IV Pa 9/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
 - 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**
- [SOP]**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włocławku wyrokiem z 11 marca 2022 r. oddalił powództwo D.W. przeciwko Zespołowi [...] w O. o zapłatę kwoty w wysokości 12.645,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy i zasądził od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Jak ustalił Sąd I instancji D.W. od 1 września 1981 r. do 31 sierpnia 1999 r. była pracownikiem Szkoły Podstawowej w P., zaś od 1 września 1999 r. do 29 sierpnia 2018 r. pracownikiem Szkoły Podstawowej w O., gdzie wykonywała obowiązki nauczyciela, w pełnym wymiarze czasu pracy. Rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na mocy porozumienia stron, w związku z nabyciem przez powódkę prawa do emerytury. Na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu z 18 września

2018 r. świadczenie emerytalne zostało przyznane powódce od dnia 30 sierpnia 2018 r. Pismem z 10 listopada 2021 r. powódka zwróciła się do pozwanego z wnioskiem o wypłatę nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy. Uzasadniając ów wniosek, odwołała się do decyzji ZUS Oddział w Toruniu, potwierdzającej, że na dzień rozwiązania stosunku pracy legitymowała się ona ponad 40-letnim stażem pracy. Powódka nie negowała, że przez niedopatrzenie nie wystąpiła o nagrodę wcześniej. Przedmiotem sporu była wyłącznie ocena zasadności podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia.

Na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 marca 2022 r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 grudnia 2022 r. oddalił apelację i zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że wywiedziona apelacja okazała się bezzasadna zaś ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd I instancji są ustaleniami prawidłowymi, które Sąd II instancji uczynił własnymi. Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia Sądu I instancji odnoszące się wyłącznie do okoliczności bezspornych. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał w pełni prawidłowych ustaleń faktycznych i prawidłowej ich oceny prawnej w kontekście prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego. Jak podkreślił Sąd II instancji, przedawnienie jest instytucją prawa materialnego, a nie prawa procesowego. Skoro roszczenie o nagrodę jubileuszową ma swoją podstawę w przepisie prawa pracy (w przypadku powódki - Karta Nauczyciela), toteż i sposobu obliczenia terminu przedawnienia szukać należy w przepisach prawa pracy. Sąd Okręgowy uznał, iż przedawnienie roszczeń w sprawach mających swe źródło w przepisach prawa pracy jest kwestią uregulowaną w prawie pracy, a zatem nie ma podstaw do sięgania w tym zakresie do art. 117 i nast. k.c. Stan sprawy nieuregulowanej w prawie pracy ma miejsce w sytuacji, gdy określona sytuacja faktyczna nie znajduje rozstrzygnięcia w normach prawa pracy, choć pozostaje ze stosunkiem pracy związana, jak chociażby roszczenie pracownika o zapłatę renty czy też odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy (art. 444 k.c., art. 445 k.c.). W takiej sytuacji do obliczania terminu przedawnienia wskazanych roszczeń w

istocie odwołać się należy do przepisów Kodeksu cywilnego. Prawo do nagrody jubileuszowej D.W. za 40 lat pracy (tj. świadczenie wynikające z treści stosunku pracy) powstało najpóźniej 29 sierpnia 2018 r., toteż prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, że trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg od tej daty i mijał z dniem 29 sierpnia 2021 r. Tymczasem powódka z roszczeniem o wypłatę nagrody jubileuszowej wystąpiła do pracodawcy 22 listopada 2021 r., a zatem niewątpliwie po upływie terminu przedawnienia. Sąd Okręgowy uznał, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób zarzucić stronie pozwanej, aby korzystając ze swojego uprawnienia procesowego, nadużyła prawa podmiotowego i wobec tego nie uwzględnił zarzutu naruszenia art. 8 k.p. Strona pozwana nie działała umyślnie, mając na celu wprowadzenie powódki w błąd. Wręcz przeciwnie, z analizy akt osobowych powódki wynika, że pozwany nie dysponował żadną wiedzą w przedmiocie pracy powódki w gospodarstwie rolnym, uzasadniającym przyznanie jej nagrody jubileuszowej, za okres dłuższy niż 35 lat. Fakt, że powódka pochodzi ze środowiska wiejskiego (co wynika z formularza kwestionariusza osobowego czy życiorysu) nie oznacza jeszcze, że po ukończeniu 16 roku życia pracowała w gospodarstwie rolnym, w warunkach umożliwiającym zaliczenie okresu tej pracy okresów, od których zależy nabycie nagrody jubileuszowej. Sąd II instancji wskazał również, że nie można zarzucić pozwanemu, aby działał wobec powódki niewłaściwie, bo, przykładowo, w trakcie trwania zatrudnienia miał świadomość nabycia przez powódkę uprawnienia do nagrody jubileuszowej z tytułu 40 lat pracy, jednak z jakichś względów odmówił jej wypłaty, bądź zwlekał z tym, aż do chwili upływu terminu przedawnienia. Istotne w ocenie Sądu Okręgowego jest to, co powódka sama przyznała, że o możliwości doliczenia okresów pracy w gospodarstwie rolnym do stażu pracy dowiedziała się w trakcie zbierania dokumentacji dla celów emerytalnych (co miało miejsce w 2018 r.), ale nic z tą wiedzą nie zrobiła.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 14 grudnia 2022 r. wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę kasacyjną na podstawach naruszenia prawa materialnego tj. art. 291 § 1 k.p. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 118 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że pomimo wprowadzania zmiany przepisu art. 118 k.c., który wyłącza

stosowanie przepisu art. 112 k.c. dla obliczania końca terminu przedawnienia, instytucja przedawnienia jest kompleksowo uregulowana w Kodeksie Pracy, podczas gdy w kodeksie cywilnym wprowadzono instytucję końca przedawnienia uregulowaną w art. 118 k.c., której istnienie wyłącza stosowanie art. 112 k.c. dla obliczania końca terminu przedawnienia dla roszczeń nie krótszych niż 2 lata oraz poprzez ich niezastosowanie prowadzące do błędnego obliczenia terminu przedawnienia roszczenia powódki i uznania je za przedawnione, podczas gdy dokonując prawidłowej wykładni, należy uznać, że nie jest ono przedawnione, a w konsekwencji zastosować przywołane przepisy oraz uwzględnić powództwo, jak również naruszenie art. 8 k.p. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie, że zarzut przedawnienia w niniejszej sprawie stanowi nadużycie prawa podmiotowego, podczas gdy dokonując prawidłowej subsumpcji, należało zastosować ww. przepis i nie uwzględnić zarzutu przedawnienia, niezależnie od wskazanych powyżej pozostałych podstaw skargi kasacyjnej.

Strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i wydanie wyroku co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości tj. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 12.645,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych za postępowanie przed Sądem Najwyższym oraz Sądami I i II instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach za obie instancje i kosztach postępowania kasacyjnego, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. Strona skarżąca wniosła również o wydanie orzeczenia o obowiązku zwrotu świadczenia przez pozwaną na rzecz powódki, które zostało spełnione dobrowolnie przez powódkę z tytułu zapłaty kosztów procesu za obydwie instancje w łącznej kwocie 4.050 zł.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na istnienie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadza się do

rozstrzygnięcia, czy zmiana przepisów kodeksu cywilnego, w tym, w szczególności, zmiana art. 118 k.c. i wprowadzenie w nim instytucji terminu końca okresu przedawnienia ma zastosowanie dla roszczeń ze stosunku pracy. W konsekwencji, czy również roszczenia wskazane w kodeksie pracy, których termin przedawnienia nie jest krótszy niż 2 lata, przedawniają się z upływem ostatniego dnia roku kalendarzowego (art. 118 k.c.), czy też przedawniają się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca (art. 112 k.c. oraz dotychczasowy dorobek doktryny i judykatury w zakresie analizy art. 291 § 1 k.p.). Jak uzasadniała strona skarżąca, zagadnienie to nie było przedmiotem wykładni przez Sąd Najwyższy i aktualnie brak jest również naukowych analiz tego zagadnienia. Ewentualne stanowiska przywołują dorobek doktryny i orzecznictwa w zakresie przepisu art. 291 k.p. sprzed zmiany art. 118 k.c. Nie odnoszą się jednak do tego, czy i jeżeli tak to dlaczego wprowadzenie zmiany treści przepisu art. 118 k.c. ma wpływ lub nie ma na koniec terminu przedawnienia roszczeń uregulowanych w kodeksie pracy. W ocenie skarżącej dotychczasowe analizy są nieaktualne i dla pewności obrotu istotne jest dokonanie rozstrzygnięcia ww. zagadnienia prawnego przez Sąd Najwyższy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do

rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 26 lutego 2015 r., II UK 206/14, Legalis nr 2300985, 20 lutego 2020 r., I UK 63/19, Legalis nr 2572335). Na etapie przedsądu rolą Sądu Najwyższego nie jest szczegółowe roztrząsanie podstaw kasacyjnych. Obowiązkiem strony jest przedstawienie przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi w taki sposób, aby oczywista trafność skargi kasacyjnej dla przeciętnego prawnika była niewątpliwa, z góry widoczna, bez konieczności głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Wniosek strony skarżącej warunków tych nie spełnia.

Przypomnieć należy, że skarga kasacyjna nie jest (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 6 marca 2018 r., II UK 194/17, LEX nr 2488675; 27 kwietnia 2022 r., I USK 413/21, LEX nr 3431707; J. Paszkowski (w:) T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Warszawa 2023, komentarz do art. 398¹³).

Zwrócić uwagę należy również na to, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek

wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867; 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, iż zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571, z dnia 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecznictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z dnia 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468, z dnia 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355, z dnia 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek strony skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - a w zasadzie postawione w tym wniosku pytania - nie spełniają wyżej określonych kryteriów. Strona skarżąca pyta m.in. o to, czy zmiana przepisów kodeksu cywilnego, w tym, w szczególności, zmiana art. 118 k.c. i wprowadzenie w nim instytucji terminu końca okresu przedawnienia ma zastosowanie dla roszczeń ze stosunku pracy i jednocześnie uzasadnia, że zagadnienie to nie było przedmiotem wykładni przez Sąd Najwyższy i aktualnie brak jest również naukowych analiz tego zagadnienia. Faktycznie strona skarżąca ma racje w tym, że brak jest aktualnych analiz zagadnienia zaprezentowanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co wynika z faktu, że stanowisko Sądu Najwyższego pozostaje w tym zakresie niezmiennie od lat, opiera się na ujęciu systemowym, a zatem ma na uwadze wewnętrzną logikę i spójność. Kolejne nowelizacje przepisów kodeksu cywilnego dotyczące przedawnienia roszczeń nie mają więc bezpośredniego znaczenia dla roszczeń mających swe źródło w przepisach prawa pracy z uwagi na to, że przedawnienie jest kwestią uregulowaną w prawie pracy i tym samym nie ma podstaw do sięgania w tym zakresie do art. 117 i n. k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013 r., II PK 272/12, OSNP 2014 nr 1, poz. 7). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lutego 2022 r., III PSKP 58/21 (OSNP 2023 nr 1, poz. 1) podkreślił - zresztą już po raz kolejny - (zob. także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 2 kwietnia 2019 r., I PK 92/18, LEX nr 2649710; 14 września 2021 r., III PSK 102/21, LEX nr 3362136), że przedawnienie ma samodzielne uregulowanie w kodeksie pracy, dlatego nie ma uzasadnienia do stosowania w tym zakresie regulacji prawa cywilnego (art. 300 k.p.). Wobec powyższego nie ma uzasadnionej potrzeby analizowania i zastanawiania się nad tym, czy ostatnia zmiana przepisów kodeksu cywilnego – w szczególności zmiana art. 118 k.c. – ma zastosowanie do roszczeń ze stosunku pracy, albowiem mieć nie będzie, co słusznie uzasadnił Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku. Wspomniany przepis wskazuje ogólny termin przedawnienia roszczeń majątkowych: 6 lat, liczony od chwili wymagalności roszczenia. Ponieważ podstawowym uzasadnieniem aksjologicznym przedawnienia jest postulat motywacji uprawnionego do dochodzenia swoich praw, w stosunku do roszczeń związanych z prowadzeniem

działalności gospodarczej oraz roszczeń o świadczenia okresowe ogólny termin przedawnienia skrócony jest do lat 3 (P. Sobolewski (w:) K. Osajda (red. serii), W. Borysiak (red. tomu), Kodeks cywilny. Komentarz. Warszawa 2023, art. 118 k.c. Przepisanie pracowniczego charakteru danemu roszczeniu oznacza poddanie go terminom przedawnienia z art. 291 k.p. A. Patulski, W. Ostaszewski, (w:) W. Muszalski, K. Walczak (red.), Kodeks pracy. Komentarz. Warszawa 2021, art. 291 k.p.

Obowiązująca od 9 lipca 2018 r. reguła ustalania końca okresu przedawnienia roszczeń zawarta w art. 118 zdanie drugie k.c. znajduje powszechne zastosowanie do dwuletnich i dłuższych okresów przedawnienia roszczeń określonych w przepisach szczególnych - w przypadku takich roszczeń koniec terminu przedawnienia przypada zatem na ostatni dzień roku kalendarzowego, w którym przypada koniec wyznaczonego w latach okresu przedawnienia. Za przyjętym stanowiskiem przemawiają argumenty oparte zarówno na wykładni językowej, jak i systemowej oraz funkcjonalnej. Wyłączenie zastosowania art. 118 zdanie drugie k.c. nastąpi tylko wówczas, gdy z przepisów szczególnych wypływać będą wyraźne dyspozycje wskazujące na odmienny w stosunku do reguły z art. 118 zdanie drugie k.c. sposób ustalania końca okresu przedawnienia (T. Łapaj, Koniec biegu przedawnienia roszczeń określonych w przepisach szczególnych w świetle unormowań art. 118 kodeksu cywilnego, Rejent 2022, nr 4, s. 44-93). Poza tym, z uwagi na odmienne uregulowanie terminów przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz roszczeń o świadczenia okresowe 6-letni ogólny termin przedawnienia dotyczy roszczeń niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, np. roszczeń przysługujących konsumentom względem przedsiębiorców oraz roszczeń w obrocie powszechnym, tj. między osobami, które nie prowadzą działalności gospodarczej. Należy jednak pamiętać o odmiennościach dotyczących terminów przedawnienia zawartych w przepisach szczególnych, np. w odniesieniu do roszczeń z czynów niedozwolonych, czy roszczeń z umowy sprzedaży lub umowy o dzieło (R. Strugała, Szczególna regulacja terminów przedawnienia w znowelizowanym kodeksie cywilnym, PiP 2021, nr 4, s. 74). Takich przepisów szczególnych jest znacznie więcej, przy czym zastrzeżenie odnoszące się do przepisów szczególnych w zdaniu

pierwszym komentowanego przepisu dotyczy zarówno ogólnego terminu, 6-letniego, jak i 3-letniego dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Innymi słowy, 6-letnie i 3-letnie terminy przedawnienia nie będą miały zastosowania, jeżeli przepisy szczególne w sposób odmienny normują terminy przedawnienia – *lege non distinguente* niezależnie od tego, czy są to terminy dłuższe, czy krótsze. Dokonując systemowej zmiany przepisów o przedawnieniu, ustawodawca nie skorzystał przy tym jednak z okazji, aby w większym zakresie ujednolicić terminy przedawnienia określone w przepisach szczególnych (L. Jantowski (w:) Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, A. Sylwestrzak, LEX/el. 2023, art. 118 k.c.). Wielość szczególnych terminów przedawnienia jest cechą charakterystyczną polskiego prawa cywilnego. Słusznie wskazuje się to, że stanowi to tego prawa wadę, świadczącą o niekonsekwencji ustawodawcy (P. Machnikowski, O potrzebie zmiany przepisów normujących przedawnienie roszczeń, Państwo i Prawo 2018, nr 6, s. 109 i n.), a w praktyce – prowadzi do niejasności i zbędnej kazuistyki (W.J. Kocot, Zmiana regulacji przedawnienia roszczeń w kodeksie cywilnym, Państwo i Prawo 2019, nr 3, s. 126 i n.).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy wskazać, iż wszelkie wątpliwości zawarte w pytaniach strony skarżącej przedstawionych w uzasadnieniu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały wyjaśnione przez judykaturę. Nie istnieją również w tym zakresie rozbieżności w orzecznictwie, których rozstrzygnięcie wymagałoby ingerencji Sądu Najwyższego. Podsumowując oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2019 r., I CSK 456/18, LEX nr 2629808). Stronę skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji jurystycznej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowe objaśnienie tego, na czym polegają poważne wątpliwości

interpretacyjne wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Warszawa 2019, art. 398⁹), chyba że Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 102 k.p.c.

(J.C-S.)

[a!]